

реформації, відображалися як в літературі, політиці, науці, так і в елементах культурного спрямування.

Особливої уваги заслуговує питання євроінтеграційного прагнення України, адже це не лише українська проблема, а проблема всієї Європи. Доповнення у філологічній системі є новими елементами, що зумовлюють її внутрішнє реформування. Враховуючи сьогодишню політичну ситуацію, неоднозначність інтеграційних процесів, перед нашою державою постає нове завдання – зберегти свою духовність, народність, збагатити свій соціокультурний рівень, зберігаючи національні здобутки та цінності.

Отже, філологічний аспект процесу євроінтеграції України постає, перш за все, як складний соціокультурний процес, основу якого складає взаємодія двох різних систем, становлення яких відбувалось різними шляхами і мали певні наслідки. Важливим залишається самозбереження своєї національної самобутності, що є джерелом існування української нації.

Бібліографічні посилання:

1. Пахлова С. Є. Європейські тенденції в культурній політиці України / С. Є. Пахлова // Державне управління: удосконалення та розвиток. – 2012. – № 5. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2012_5_10

Аксьонова Віра Ігорівна,
кандидат філософських наук,
доцент Державної льотної академії України

УКРАЇНСЬКА ФІЛОСОФІЯ ЯК МЕТОДОЛОГІЧНИЙ ЗАСІБ ОПТИМАЛЬНОГО ЗДІЙСНЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ПІЛОТА ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Сила національної державності у здійсненні добра конкретного народу спрямована на знищення історичних форм зла, щоб еволюційно перевести стихію етногенезу в соборність націєгенезу, захищаючись від ворожих намірів

чужоземців, навіть гібридно-ситуативних проявів зла, у тому числі деяких дій влади або її політиків. Добро абсолютно, хоча і зло не можна так просто знищити, лише спрямовуючи всю волю та інтелект політичної нації на його винищення, – чим також можна загальмувати кволу підтримку «світових гравців», чи поступове витіснення навіть за допомоги гуманітарної освіти, релігії, економіки.

Дуже часто за псевдо-релігійною філософією – лише воля до самого знищення, обертається на свою протилежність. У цьому полягає внутрішнє протиріччя соціокультурної діяльності – як боротьба суверенітету за виявлення національної сутності (Платон). Метафізичний сенс розумної політики добросусідства можливий лише на підставах дієвої моральності, коли в надії цивілізовані патріоти засуджують гріх пасивності у боротьбі із злом, як гріховним проявом антисупільної волі. Внутрішня безглуздість зла у соціокультурному контексті визначається тим, що є соборний первень цивілізованого націєгенезу, оскільки метафізика надії узгоджує принципи Вічносущого (добро) з європейськими (загальнолюдськими) цінностями (О. Халапсіс).

Сценарій актуалізації дій духовної еліти в тому, щоб могли держава, людина, соціум реалізувати футурологічну концептологію сенсу нашої мрії. Обрану молодими патріотами тему негайної реалізації української ідеї вважають відомі експерти соціокомунікативної надії вельми актуальною. «Метафізика європейського козакофільства» діє і через опозиційне узагальнення ідеалів і тих спільнот, що репрезентують громадський рух (Є. Борінштейн).

Головні ознаки оптимального керування в українській цивілізації, ще за прогнозом Тараса Шевченка, пов'язані з високим рівнем розвитку науки, техніки й індустрії, поступовим подоланням дегенеруючих (гібридних) зовнішніх обставин (серед них імперська політика «вовчого зуба й хвоста лисиці») (О. Алфьоров) [2, С. 3]. Для реалізації цілей керування підготовкою молодого авіатора потрібне дотримання принципу необхідної різноманітності: рівень патріотизму повинен бути не меншим, ніж різноманітність системи, якою

керують. Важливий аспект ефективного управління соціальними процесами в умовах глобалізації – досягнення адекватності цих двох підсистем. Будь-яка креаційна (штучно створена), а управлінська система – саме така система, в порівнянні з еволюційними, має суттєво більш низький рівень різноманітності (причина багатьох аварій людський фактор). Стереотипи, які довгий час гальмували досягнення національного суверенітету, також впливають на розвиток і підготовку високопрофесійних фахівців для народного господарства.

У чому суперечливість сучасної системи патріотичного виховання? Всупереч традиціям гуманітаризації професіоналізму в багатьох ВНЗ почалося дуже прагматичне відношення до підготовки молодих фахівців, тобто примітивізується стратегія проекту ноосфери, як сукупності принципово вищих ціннісних основ європейської цивілізації (П. Тейяр д'Шарден).

Особливо в роботі серед майбутніх фахівців немає відповідного розуміння необхідності збереження досвіду відродження патріотичної сутності буття, включаючи лицарський дух українського козацтва й фактичне його оперетково-фольклорне пародіювання, тобто імітація лицарства є, так чи інакше, лише відповідає імітації ноосферного проекту В. Вернадського.

Ідеалістичне розуміння політичного життя, наприклад, свідчить про складність земної структури – цілісність буття повинна бути безпечною сферою, оскільки національна ідея є всер можливостей патріотичного становлення, й у майбутній професійній діяльності впливає на правильне осмислення категорій доприродніх, тому що в новій ситуації молодий авіатор часто змушений повторювати значення таких понять, як «єдність», «цілісність», «структура», з'ясовувати, у якій мірі міфологічне знання (про козацьке минуле) несе на собі реальний відбиток сучасної метафізики національної ідеї, як часу героїчної екзистенції, – доби відмови, і від духу перманентного провокування «бунту мас», і відтворення всього того, що уособлює сукупність пасіонарних якостей того чи іншого аспекту націєгенезу. В освітній площині, наприклад, не прижився дух войовничого націоналізму, бо він іноді гальмує творчий початок ідеалів цивілізованого рівня громадського діалогу. Метафізичне освоєння спадку

«батьків нації» (чим радикали будь-якого кольору, заважають процесу визначення європейських етносоціальних правил) виявляє ідеальну сукупність громадської відповідальності тих еліт, що критично сприйняли перманентні гасла бунтуючих особистостей (М. Бердяєв, О. Халапсіс, С. Хантінгтон).

У першу чергу, Т. Шевченка, М. Гоголя, Л. Українку чи І. Франка, як «батьків нації», завжди турбувала сама методологія власної філософії історії, що має посилювати увагу суспільства до межі часу і простору, зокрема процесу становлення цивілізованості громадян. Втім, постнекласична метафізика історії обумовлює те, що дослідження може охоплювати історико-політологічну логістику або футурологію реконструкції історії політичної думки, відкинувши в «архів» популізм чи дух літописної реконструкції романтично-просвітницької ходи. Треба спадщину духовних лідерів нації виявити в аспекті футурології, що визначає процесуальну логіку елітоутворення як «чудесний» контекст філософії історії. У цьому разі трансцендентні глибини стають оптимальним засобом розуміння субстанційного проникнення представників духовної еліти в сутність і структуру самого національного буття, що охоплює дух націєтворення в житті й долі харизматичних осіб, як ідейної глибини нашої мрії. У творчості корифеїв висвітлюється діалектика, логіка, метафізика буття, так і вплив процесів конкретної ролі історичного духу в соціокультурній динаміці.

Дискурс змагання за суверенітет держави є теж історичне тлумачення само-регулятивних особливостей переходу малоросійського етносу на шлях становлення політичної нації. Категоріальний аналіз включає волю суверенної влади і соборну цілісність патріотичних аспектів. Статуси та умови політичної нації на соціальній «горизонталі» є громадський захист істини, за швидкістю комплексного зрушення, зумовлюваність захисту європейських пріоритетів. Дух метаморфоз політичної надії, завдяки онтологічному тлумаченню навколишнього світу української політичної нації, висвітлює рівень цивілізованих умов буття – і багатозначно впливає на дух втілення Вічно-сущим етно-національних змін, з обґрунтуванням вільного відмовлення від стереотипів малоросіяництва тощо (В. Аксьонова, О. Алфьоров, Б. Краєвський).

Категорія метафізики надії у трансцензусі ракурсів «націєтворення» вказує на обсяг громадських норм, що відповідають цивілізаційним ідеалам власної національної освітньої політики, яка являє нажите «річчю-в-собі», за її соціокультурним усвідомленням, знімає в дихомотії «свій – інший» номінацію антагоністичної домінанти, визначає її субстанційність через монадологічне поняття «інтерсуб'єктивність» (Е. Гуссерль): найвитонченіший синтез духовних антитез включає цілісну гармонію епістемології, природи, етносу та соціуму. До розуміння екзистенціалів Вічносущого екософія, не випадково, залучає постаті ноосфери й української філософії (Т. Шевченко, М. Гоголь чи стратогемі антиросійські), щоб номінувати сучасний стан козацько-гетьманських сенсів за ознаками метафізичного відгалуження штучного розвитку інтелектуальної гри – за створеними постнекласичними правилами, через самовиявлення так званого «громадського суб'єкта», що нівелює дух проімперських нормативів.

Так, категоріальний сенс Вічносущого в метафізично-індуктивній формі тоді вже конкретизує абстрактну можливість бачити сутність «у будь-якій волосинці (речі) і кровинці, щоб був «гроб» і «перст» ... і є в тій кровинці частинка, яка до життя..., що допомагає лікареві лікувати, це її «дух» і «життєдайність», її піднесення за метафізикою історії як «вставання»..., що залишається в дітях» (В. Розанов). Шляхетна гідність зараз має екософське призначення, таким чином номінується свобода і гідність людини, з її трансцендентним націєгенезом властивостей «над – Я» (у вигляді спільного та відмінного).

За дослідницьким даними (К. К. Платонов, В. А. Пономаренко), льотчик нерідко витрачає на впізнання нестандартної ситуації дві третини того часу, який упізнання нестандартної (надзвичайної) її ситуації, й ухвалення рішення про її зняття він розташовує в польоті негайно для запобігання аварії (Ю. Б. Ситник, Б. Ф. Ломів, Р. Н. Макаров, В. С. Рижиков).

Бібліографічні посилання:

1. Борінштейн Є.Р. Особливості соціокультурної трансформації сучасного українського суспільства/ Євген Руславович Борінштейн. Автореферат ...доктора

філософських наук. Спеціальність 09.00.03 - соціальна філософія та філософія історії. Одеса. Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д. Ушинського. 2010. 34 с.; Борінштейн Є.Р. Соціокультурні особливості мовної особистості Соціальна психологія. 2004. №5. С.63-71.

2. Зернецька О. У дзеркалі комунікативних процесів. Політика і час.-2004.-№2.- С. 64-67; Інкорпорація українського козацтва до стану російського дворянства: 1782-1796 // Олександр Алфьоров. Історія України. Всеукр. газета для вчителів. 2009. №1 С. 3-6

3. Методологія екологічного синтезу. Єдність людини та природоохоронних аспектів / Киселев М. М., Крисаченко В. С., Гардащук Т. В., К.: Наук. думка, 1995. 160 с.; Краевский Б. В. Воспитание или образование? Педагогика. 2001. №3. С. 3-14

4. Халапсис А. В. Зеркало Клио: Метафизическое постижение истории. Днепропетровск: Адверта, 2017. 288 с.; Футурологія-філософія прогнозування політичного майбутнього України/Віра Аксьонова, Ігор Скловський. Соціальне прогнозування та проектування політичних ситуацій... Запоріжжя; КСК-альянс, 2012, С. 83-89

5. Экспериментально-психологические исследования в авиации и космонавтике / Под ред. Б. Ф. Ломова, К. К. Платонова. М.: Наука, 1978. 303 с.

Аксьонова Віра Ігорівна,
кандидат філософських наук,
доцент Державної льотної академії України,
Скловська Олена Іванівна,
кандидат історичних наук,
доцент Державної льотної академії України

КУЛЬТУРА ТОЛЕРАНТНОСТІ ТА ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПАТРІОТИЗМУ МОЛОДОГО ФАХІВЦЯ

Динаміка соціокультурного простору багато в чому визначає філософію перемоги як базового процесу «вибуху інформації»; патріотизм майбутнього авіатора вступає в момент «зіткнення цивілізацій» у ціннісний конфлікт